

תענוגות החיים. פאוסט השיג עושר, כוח ואהבה, וברגע היקר ביותר מת. השטן השיג את נשמתו. אגדה זו התגשמה בהיסטוריה פעמים ללא ספור. עמים מכרו את נשמתם לאליל הכוח, כבשו שטחים אדירים, הקימו אימפריות — ומתו מאפיסת כוחות או מהתנור נות פנימית. אשור ירדה מן הבמה אחרי פרק קצרצר כעריצת המרחב השמי. ספרד חסמה את זרוע העולם החדש, ונרקבה מבפנים. פרוסיה הקימה צבא מזהיר והטילה את חיתתה על אירופה. עד שהוקדו דמה בשתי מלחמות-עולם.

מה תהיה דמותה האמיתית של האימפריה היהודית, שתקום על פי שיטות „הציונות האכזרית“? מה יהיו סיכוייה להתחזק מעמד, ולהגשים את מטרות הדוגלים בה?

לא היה צורך לחפש את התשובה בכדור של ברזל. בשנת תשל"ב כבר היה קיימים הפימפטומים הראשונים של כל המחלות הי עתידות לפקוד את האימפריה.

אפארטהייד בשעות הלילה

ב שנת תשל"ב היו השטחים המוחזקים, מכל הבחי נות מלבד הבחינה הפורמלית, מושבות ישראליות. המושטר בהם לא היה שונה מזה האשור באזורים השחורים של אפריקה הדרומית ורודזיה. בכמה פרטים, הגיע הדמיון לממדים מבהילים.

לפי שיטת האפארטהייד של דרום-אפריקה, חייבים הכושים לעבוד בערים הגדולות, אך אסור להם לשהות בהן בלילה. בשעות החשיכה הם נכלאים בגטאות מיוחדים. כושים אחרים חיים באזורים הנהגים מאוטונומיה פנימית כלשהי, מבלי שתהיה להם שמץ של עצמאות או חרות. עם שם שבת הבאנטו, מכונים אזורים אלה „באנטוטאן“.

בתשל"ב ערכו כוחות צה"ל והמישטרה מצוד על פועלים ערביים מרצועת-עזה, שנשארו לנים בלילה ליד מקומות-עבודתם בישראל. הממשלה היתה מוכנה לסדר להם מקומות-עבודה, ולעצום עין למראה ניצול העבודה הבלתי-אמורגנת כמושבני ההתיישבות העובדת-לשעבר. אולם התנאי היה שערבים אלה בלילה בלחנות הפליטים שלהם.

הכל הסכימו שכוח-העבודה הכבוש הפך חיוני לקיום המשק, והיו שהתלוצצו כי יהיה צורך לכבוש שטחים נוספים, כדי לספק עובדי דים לכלכלה.

בעוד שכמה מאנשי הצמרת טענו כי העסקת עובדים אלה במישור במשק הישראלי היא תופעה חיונית, דגלו אחרים בהעברת סניפים של מיפעלים ישראליים לשטחים הכבושים, כדי שהערבים יוכלו לעבוד למענם שם. זהו יזמה דרום-אפריקאית טיפוסית.

גם לגבי המעמד החוקי של השטחים נשמעו דיעות דרום-אפריקאיות. היו שהציעו להפכם לחבלים אוטונומיים המצורפים לישראל, עם שילטון עצמי כלשהו. נוסח באנטוטאן. שמעון פרס קישט רעיון קולוניאלי מובהק זה בקישוטים של „פדרציה“ — מעין פארודיה של רעיון המדינה הפלסטינית — בעוד שאחרים העדיפו להשאיר את המצב הנוכחי על כנו. יש הרבה יתרונות במימשל צבאי נצחי, כי מעמד מיספטי זה פוטר את ישראל מהע נקת כל זכויות שהן — לאומיות, אזרחיות ואפילו סוצי-יאליות — לתושבים.

כוח-העבודה של הגדה ועזה, הנפלט של סרי ני, הפיכת השטחים לשוק מוגן לתוצר הישראלי, הפקעת אדמות למען התנחלות יהודית — כל אלה יוצרים מצב קולוניאלי מובהק כי נוסח קניה ואלג'יריה של אתמוז, דרום-אפריקה ורודזיה של היום.

42 ערבים בנסות

כל מי שטר קולוניאלי מושמעת הסיסמה ש„טוב לילידים“, מצבם הכלכלי משתפר, יש להם עבודה ולחם. אולם כל מי שטר קולוניאלי, בלי יוצא מן הכלל, למד כי דווקא עליית רמת-המחיה של ה„גויטיבס“ מביא אה להתעוררותם הלאומית. אחרי שאדם שבר את רעבונו, הוא חש ביתר שאת בהשפלת כבודו האנושי והלאומי.

באימפריה היהודית חיים כיום 1.4 מיליון ערבים, שמיספרם יגיע לפני סוף שנות ה-80 ל-2 מיליון. לכך אלה לא יהיה חלק ברודז ונחלה בכך ישי.

האימפריה לא תוכל להעניק להם אזרחות. אילו ניי תן לתושבי השטחים לבחור לכנסת השביעית, היו יושבים בה כיום 42 חברי-כנסת ערביים — גוש זה היה הופך במהרה לכוח המדיני המכריע במדינה. הדוגמה הקלאסית סופקה עליידי הסיעה האירית בפרלמנט הבריטי, שהיתה בשעתו לשון-המאזניים הקובעת.

הרעיון שערבים אלה יישארו אזרחים ירדניים, וכי זה יהווה פיתרון סביר, הוא אוליילי. אזרחות כזאת יכולה להיות בעלת משמעות רק כל עוד מאמין מישהו שהשטר חים יחזרו לירדן. אחרי שתמות תיקוה זו, לא תהיה לאזרחות כזאת שום משמעות לגבי בעליה. לשום אדם אין עניין באזרחות במדינה אחרת, שאינו חי בה וש' ממשלתה אינה משפיעה על חייו. לא יהיה מנוס ממצב שבו יגורו בישראל

מדינוני בני-אדם שיראו בממשלתה שילטון זר, שלא יהיו מיוצגים במוסדות-השילטון שלה, שיהיו לנצח גוף זר במדינה, מעין „ניפי קרים נוכחים“ כמוקדלתם.

מצב כזה יכול להתחזק מעמד כל עוד שבורה רוחה של אוכלוסייה זו בעקבות המהלומות שירדו עליה מכל צד. אולם במוקדם או במאוחר, בעוד עשר, עשרים או שלושים שנה תמצא אוכלוסייה זו מנהיג ודגל — והמצב בישראל יוכיח את מוראות המאבקים שידעה תשל"ב באירלנד הצפונית ובפאקיסטאן המזרחית.

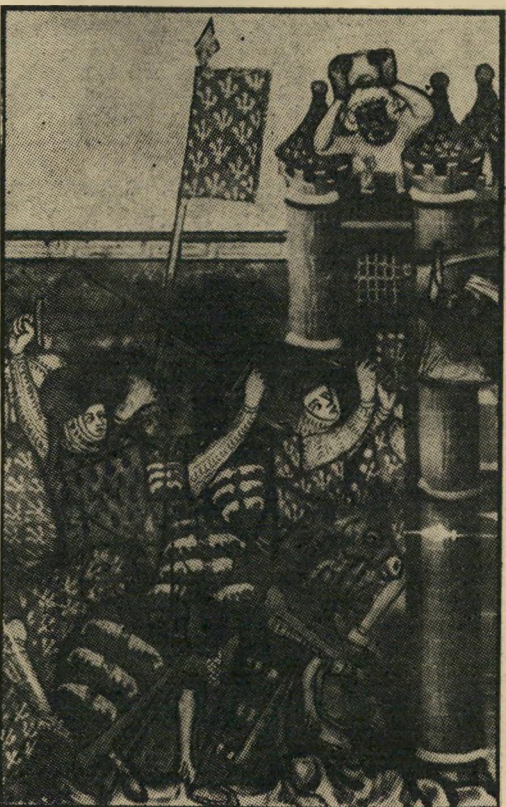
כאנסומים וכאנתרים

כ מן מלכת הצלבנים, שהתקיימה בארץ במשך 200 שנה, לא תדע אימפריה כזאת אף יום אחד של שלום אמיתי.

אלהם כוא מפעיה-הצלב הראשון דארץ, עברו כמעט מאה שנה עד שהעולם הערבי הצליח

תבוסת האשורים (רובוס)

נצחון הצלבנים (בדאמיטה)

להתלכד ולהיערך למכה נגדית יעילה, כהנהגי תו של צלאח-אלדין הגדול.

בשנת תשל"ב לא נבחר איש בישראל מפני פעולה צבאית ערבית. הכל הסכימו ששום סכנה צבאית לא איימה על ישראל מאז 1949, ולא תאיים עליה במשך שנים רבות — לפחות עד שהעולם הערבי יוכה במנהיגות אמיתית ויעבור מהפכה שאינה נראית עדיין באופק.

אולם הסכנה האמיתית הנובעת מהמשך מצב-המלחמה כלל אינה צבאית. היא פנימית.

עמים רבים יותר נהרסו בהיסטוריה בגלל אימוץ-יתר של כוחותיהם ורילדוג משאביהם, מכפי שנהרסו בשדות-הקרב.

בשנת תשל"ב החזיקה ישראל בשיא עולמי של מאמץ ביטחוני. שום מדינה — אף לא ענקים צבאיים כמו ארצות-הברית וברית-המועצות — לא הגיעה אף למחצית המאמץ של ישראל.

קרוב לשליש מכל התוצר הלאומי הגדול מי — הסריהכל של כל פעילות המשק — הוצא על מאמץ ביטחוני זה. כל אדם רביעי בישראל היה מגויס במישורן כמערכת הביטחון — כחייל סדיר, איש-מילואים או עובד אזי-רחי.

בשנה השישית של האימפריה, היא הוציאה על ביטחוןה פי חמישה יותר כסף מכפי שהוציאה מדינת ישראל. בגבולות ה-4 ביוני, ערב מלחמת ששת-הימים, לשון אחרת: כדי לקיים את הצבא שמיגר את כל צבאות ערב תוך כמה שעות היתה דרושה רק המישיית מן המשאבים שהיו דרוי שים השנה לקיום האימפריה, כמצב של הפסי-קת"אש מוחלטת.

הוצאה אדירה זו לא תקטן בעתיד. הסכום יגדל משנה לשנה — כי מצב-המלחמה היחייב החלפה מתמדת של ציוד צבאי יקר כציוד יקר עוד יותר.

השפעת המאמץ הביטחוני על החברה הישראלית היתה כבר בתשל"ב העובדה המכרעת בכל המערכות הפנימיות בישראל — עובדה שלא זכתה כימעט לשום תשומת-לב. היה מגוי וגמור עם המישטר לקיים סכיון פרניה נוקשה: לדון בבעיות החברה והמשק כאילו לא היה קיים מאמץ הביטחון-ולדון במאמץ הביטחון כאילו אינו משפיע על החברה והמשק.

אך היה קשר ישיר בין רכישת הפאנטומים מים והפגנות הפאנתרים.

העובדה הפשוטה היא שתקציב-הביטחון של האימפריה מבטל מראש כל אפשרות להבריא את המשק הישראלי ולצמצם את הפער החברתי. המלא חומר-נפץ האינפלציה, המרוששת את השכבות המקופחות ממילא, היתה תוצאה ישירה של התקציב הביטחוני ושל הוצאת רבע מיליון ישראלים ממעגל העבודה היצרנית.

ירידת הערך הממשי של השכר; עומפי המיסים העצום; המחדלים המשוועים כמערי כית הפער, החילוף והבריאות — כל אלה נבי עו מהקרבת מיטב העושר הלאומי על מזובח הביטחון האימפריאלי.

נצצת זמן מתקתקת

ה מתחים הסוציאליים, שפרצו כמה פעמים בתשל"ב אל פני השטח, היו רק הדים קלושים לכוחות הגעש המצטברים מתחת לפני השטח. יתכן מאוד שהסכנה החמורה ביותר הי מאיימת על ישראל כדור הקרוב נובעת מן הי קיטוב העדתי.

בגל האופטימיות הראשון, שליווה את קום המדינה, נראתה הבעיה החברתית כמיטרד מישני, שיעלם בהדר-גה מעצמו. בישראל של תשל"א ותשל"ב מתה אשלייה זו. נתברר כי לא זו בלבד שהבעיה לא נפתרה, אלא שהיא הולכת ומחמירה במהירות.

החרפה זו נובעת מהתחברות שני מוקדי מתח מסוכנים: המתח העדתי, שיש לו ניי מות גזעניות מובהקות משני הצדדים, והמתח הסוציאלי, הנובע מחוסר היכולת של האימי פריה להקדיש את המשאבים הדרושים לקיי דום השכבות הנחשלות.

כאשר תחושת קיפוח עדתי מתמזגת עם תחושת קיי פוח כלכלי וחברתי, נוצר כוח-נפץ הדומה לכוח-ההרס של סיצול הגרעין. מתחת ליסודות הבית השלישי מתקתקת פצצת-זמן גרעינית.

גולדה מאיר ועמיתיה, ילידי מורח-אירופה ובני-ס חורגים של התרבות המערבית, לא יכלו ולא רצו לשמוע מתוך תיקוה זה, כשם שהם מתעלמים מן הערבים, מתוך אייחורת תרבותם ותכונותיהם, כן הם מתעלמים מן היהדות השנייה, המזרחית, שהיתה שותפה לאותה תרי-בות.

שלוש קאסמות

א זלם בישראל של תשל"ב כבר נסתמנו בבירור הקווים החברתיים של האימפריה בעוד 10 ו-20 שנים.

החברה בה תהיה מאורגנת על פי שומות של קאסמות, נוסח הורו — מעמדות סגורים, כעלי אופי אתני-כלכלי-חברתי, שכל אחד מהם יהווה מעין עם בפני עצמו.

לא תהיה זאת רק חברה של שני עמים — עסי-אדוניים